प्राणैरपि त्वया नित्यं संरक्ष्यः शरणागतः ॥१५७॥
एष शाकुनिकः शेते तवावासं समाश्रितः ।
शीतार्तश्च क्षुधार्तश्च पूजामस्मै समाचर ॥१५८॥
श्रूयते च। यः सायमतिथिं प्राप्तं यथाशक्ति न पूजयेत् ।
५ तस्यासौ दुःकृतं दत्वा सुकृतं चापकर्षति ॥१५९॥
मा चास्मै त्वं कृथा द्वेषं बद्धानेनेति मत्प्रिया ।
स्वकृतैरेव बद्धाहं प्राक्तनकर्मबन्धनैः ॥१६०॥
यतः। दारिद्र्यरोगदुःखानि बन्धनव्यसनानि च ।
आत्मापराधवृक्षस्य फलान्येतानि देहिनां ॥१६१॥
१० तस्मात् त्वं द्वेषमुत्सृज्य मद्बन्धनसमुद्भवं ।
धर्मे मनः समाधाय पूजयैनं यथाविधि ॥१६२॥
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा धर्मयुक्तिसमन्वितं ।
उपगम्य ततो ऽधृष्टः कपोतः प्राह लुब्धकं ॥१६३॥
भद्र सुस्वागतं ते ऽस्तु ब्रूहि किं करवाणि ते ।
१५ सन्तापश्च न कर्तव्यः स्वगृहे वर्तते भवान् ॥१६४॥
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच विहङ्गमं ।
कपोत खलु शीतं मे हिमत्राणं विधीयतां ॥१६५॥
स गत्वाङ्गारकं नीत्वा पातयामास पावकं ।
ततः शुष्केषु पर्णेषु तमाशु समदीपयत् ॥१६६॥
२० सुसन्दीप्तं ततः कृत्वा तमाह शरणागतं ।
प्रतापयस्व विश्रब्धं स्वगात्राण्यत्र निर्भयः ।
न चास्ति विभवः कश्चिन्नाशये येन ते क्षुधं ॥१६७॥
सहस्रं भरते कश्चिच्छतमन्यो दशापरः ।
मम त्वकृतपुण्यस्य क्षुद्रस्यात्मापि दुर्भरः ॥१६८॥
२५ एकस्याप्यतिथेरन्नं यः प्रदातुं न शक्तिमान् ।